

Leto XIII.

V Ljubljani 1. marca 1944.

Štev. 9-10.

Nikolaj Jeločnik

V prebridki uri

Mati dobrotna, Mamica brezjanska, pomagaj nam v tej strahotni uri groze!

Krčijo se naša srca v trpki bojazni, ne za nas, o ne, mi smo pripravljani, za narod marveč, za slovenski narod, ki je ranjen na smrt, ki so mu zločinski plačanci srpa in kladiva že izkopali grob.

Ni je bilo stiske, ki bi tako bolešno težila naš narod, kot ga teži boljševiska kuga, ki ga uničuje, ki mu osiplje najzlahotnejše mlado cvetje, ki mu zastruplja zdravje njegove žive rasti, ki s pošastno levico bije po naših možeh in fantih, po materah in ženah, po naših dekletih in otrocih.

Bili so Turki. Davno je že tega. Kot roj kobilic so se usuli čez naša polja in njive, teptali zrelo klasje in bujno sadje, požigali domove in ubijali, a slednjič odšli. In narod se je dvignil, vstal je spet, znova je posejal poteptane njive in setev je bila obilnejša ko prej. Postavil je porušene domove in bili so bolj beli od starih. Rodil je nove otroke, ki so se razrasli v može in žene, sveže in zdrave.

In narod ni klonil!

Pa so bile nesreče: Prišlo je hudo, da se je tresla zemlja, in je bila lakota, da so ljudje cepali v trumah, in črna smrt, ki je kosila vsevprek, a narod ni klonil, ni padel! Živel je, živel v zavesti, da mu teče pot na grudi, ki so jo orali in posejali dedje in dedov dedje.

A v tem trenutku je narod ranjen, tako krvaveč, tako izmučen, da je treba le še drobnega sunka, pa bo za vedno omahnil v grob!

Kaj Turki, kaj črnih nesreč cel kup! Kaj vsa žalost in tegobe stoletij proti rdečim praporom, ki hočejo zdaj poteptati naše najdražje svetinje, ki hočejo zavihtrati na slovenskem nebu in zamegliti odrešilni Križ slave božje in upanja našega naroda!

Slovenija joče, naša Slovenska joče!

Kdor ni gluha, naj posluša, kdor slep ni — naj vidi, in kdor umeti hoče — naj umè!

Mladina marijanska!

V znamenju Nje, Žene veličastne, Device mogočne, ki je kači glavo strla, ki si jo je bil naš narod izbral za Kraljico, Vodnico in Mater svojo, vstajamo danes ta dan mi mladi v ognju kovani, v bojih izkušeni, v trpljenju utrjeni, in oznanjamo v imenu Nje, najčistejše, najlepše — boj brezbožnemu, zločinskemu komunizmu!

Ni več čas, da bi molčali, ne čas, da bi lenobno čemeli za zapečkom!

Udarila je marveč ura, ko mora vsakdo, kdor hoče biti Marijin vitez, udariti in spregovoriti jasno in odločno besedo!

Mati brezjanska nas v tem boju podpira, vodi nas in z ljubljanim Sinom blagoslavlja do zmage!

Geti Fore

Moj obisk pri Mariji Pomagaj

Stanko Šiško, Moja Marija Pomagaj (Risba)

In Marija me je gledala, se mi smehljala, me vabila. Božala me je s svojo mehko roko po glavi, po laseh, da, prav v dušo, kjer mi je umirila vihar in pregnala temne misli, skrbi in doome.

In zdelo se mi je, da slišim šumenje Mure, da zopet hodim in brezskrbno letam po zelenih domačih tratih, polnih zlatih trobentic in belih marjetic. Slišim pesem fantov na vasi, fantov pod oknom naše Anice, a jih ona ne sliši, ker spi v drugi »hiši«, kakor hočejo mama. In slišim še ono čudovito, nikdar do kraja izpeto pesem naših goric, ki jo, kakor bi kdo igral na klavir, spremljajo klopotci.

Gorička, gorice, klopotci...

Klopotci tudi spomladi pojo, a ne tako lepo kot v jeseni. Najprej zapoje oni zunaj vasi, kjer grozdje najprej dozori, nato pritegnejo oni v »doleh«, umes pa se oglašajo še veliki Fijumenov: Klok... k-l-o-k, k-l-o-k, klok.

In tedaj se prične trgatav, praznik veselja in smeha.

O Gorička, pridem, pridem...

*

Ljudje prihajajo, odhajajo in zopet prihajajo. Meni pa je tako dobro. Počutim se kot doma. Marija mi je vrnila srečo, mater in dom.

O dobra Mati!

Luči gorijo...

Sive, temne ceste. Na cestah begunec — jaz. Potem pa spet dolge, sive in temne ceste.

Tako je večer za večerom. Prav vsak večer, ko tačam po ljubljanskih ulicah kot tujec z domotožjem v srcu. Mimo pa hodijo ljudje, mladi in stari, ljudje iz praoljic, saj igra na njih ustih smeh, iz oči pa jim sije sreča toplega doma.

Na cesto hitijo, ker jim je doma preveč, jaz pa ga — nimam.

Z nemo bolečino bežim mimo njih, da mi ne bi kateri videl v srce, polno grenkobe in črnih misli.

Pa stopim v cerkev — stolno cerkev sv. Nikolaja.

Mislil sem, da bom sam, v cerkvi pa so bili ljudje, največ mladih deklet in fantov, najbrž študentov... Tiho in vsak zase so razkrivali svoje težave dobri Materi — Mariji Pomagaj.

Umaknil sem se v kot, pokleknil in molil:

Zase, da ne bi omagal na poti ali ne omahnil pred ciljem.

Za mater, mojo skromno, zlato mamico, ki me je ozgojila in odprla mojo dušo širnemu polju Goričke, šumenju gozdov, zelenim tratam, vinskim goricam...

DA

MOJA MARIJA POMAGAJ

Marijina prikazovanja

6. Značilne okoliščine Marijinih prikazovanj

Pri vseh Marijinih prikazovanjih so značilne posebno štiri okolnosti: Marija se prikazuje vedno ob kakem studenčku. Zdi se, kakor bi ga Mati božja hotela simbolično uporabljati. Kakor studenček neprestano daje hladilno pijačo, ki krepeča žejne zemljane, tako je Marija neprestan vir milosti upehanemu človeštvu. Kakor se žejen človek zateka k hladnemu viru; tako naj se verni Marijini otroci zatekajo k nadnaravnemu viru, da se okrepečajo v vseh telesnih in duševnih težavah.

Marija se prikazuje vedno najbolj preprostim in revnim, a srčno dobrim in vdanim otrokom. Saj je Marija v pesmi: »Moja duša poveljuje Gospoda« sama priznala, da Bog posebno preproste in revne ljubi: »Razkropil je nje, ki so nupuhnenih misli in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne« (Lk 1, 51—55). Angel Gabrijel je oznanil Jezusovo rojstvo najprej preprostim pastirjem. — Jezus je tudi rekel: »Resnično povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo. Kdor se torej poniža kakor otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu« (Mt 18, 3—4). In sv. Pavel prav tako pravi: »Kar je nespametnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil modre, in kar je slabotnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil, kar je močnega« (1 Kor 1, 27). »Če misli kdo med vami, da je moder na tem svetu, naj postane nespamet, da bo moder. Zakaj modrost tega sveta je nespamet pri Bogu« (1 Kor 3, 18—19).

Ljudje v začetku vedno nasprotujejo in se upirajo pripovedovanju preprostih otrok. Toda vsi skupaj ne premorejo nič. Kakor Bog, tako si tudi Marija izbira najšibkejše in z njimi premaga močne. Časopisje, oblast, brezverci, dvomljivci in vsa druga sredstva, ki naj bi zadušila govorce o nadnaravnih pojavih, morajo omagati spricho preprostih in neizobraženih otrok, ker je z njimi Marija.

Marija hoče na kraju prikazovanja vedno imeti božjo pot, kjer se bodo ljudje zbirali in jo častili. In res so povsod na kraju prikazovanj nastale velike božje poti, ki preroditveno vplivajo na romarje in na deželo ter potrjujejo Marijine preroške besede: »Glej, blagorovali me bodo odslej vsi rodovi« (Lk 1, 48).

7. Marijine napovedi

Marija v prikazovanjih napoveduje dvoje:

Nad človeštvo bodo prišli strašni časi. Vnele se bodo velike vojske, kakršnih svet ne pomni. Terjale bodo ogromne žrtve. Po vojskah ali v zvezi z njimi bodo prišli neredi, ki bodo gorje še povečevali. Bog bo te strašne čase porabil za šibo, s katero bo kaznoval ljudi za grehe, ki Boga tako zelo žalijo. V La Salette je Marija, ko se je prikazala, jokala in očitala ljudem predvsem: bogokletje, skrunjenje nedelj, preziranje cerkvenih zapovedi in opuščanje molitve. V Fatimi je dodala še ideje in moralne zablode, posebno nečiste grehe. Rekla je, da božja pravičnost zahteva kazen in Mati božja je s svojimi prošnjami ne more več zadrževati. Hudobija je že prevelika. V teh strašnih časih, ki pridejo, bodo hudobneži na videz zmagovali. Zato bodo dobri, nedolžni in verni posebno veliko trpeli. Hudobni ljudje bodo preganjali vero in Cerkev in mnogo dobrih mučili. Posebno bridkost občuti Mati božja pri tem zaradi tega, ker se bo zelo veliko ljudi večno pogubilo. Njim ni več pomoči. To je največji razlog, da se usmiljena Mati prikazuje in roti človeštvo, naj ne drvi v pogubljenje.

Končno bo Marija zmagala. To je drugo, kar v prikazovanjih napoveduje. Človeštvu bo zasijala doba miru in reda. Njeno brezmadežno Srce bo slavilo zmago. Po Mariji bo človeštvo deležno velikih blagoslovov. Ko bo šiba božja ponehala, ko bodo ljudje kazen prejeli in ko se bodo v groznih stiskah in nesrečah vsi dobri in verni prečistili ter se goreče zatekli k Mariji kot edinemu rešilnemu sredstvu, tedaj bo prišel Njen čas.

8. Marijina naročila

Pri vseh prikazovanjih Marija naroča pokoro. S pokoro zatajujemo sami sebe in se obvarujemo največje slabosti naše dobe: uživanja željnosti, ki rodi nato vse druge pregrehe. S pokoro pa tudi prosimo milosti za grešnike in brezverce ter zadoščujemo za žalitve, ki smo jih sami ali drugi storili Bogu.

Dalje poudarja Marija molitev. V premnogih družinah je molitev utihnila. V njih doraščajo otroci, ki so dovzetni za brezboštvo, ki se Cerкви odtujujejo in ki

v svoji domišljavosti vsemu svetu delijo nauke, sebe pa ne znajo voditi. Posebno priporoča Marija rožni venec.

Zdi se, da je z Marijinimi naročili v zvezi tudi tale misel: Brezverstvo in sovražstvo do Boga, ki se danes organizirano širita in pospešujeta, ni naraven pojav, ampak je neke vrste obsedenost. To zlo pa se ne izžene drugače ko z molitvijo in postom (Mt 17, 20). Marija zato naroča molitev in pokoro ter posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Kakor je nekdanji stari kači glavo strla, tako je in hoče — Brezmadežna Devica — vedno ostati najvarnejša zaščitnica in nepremagljiva pomočnica kristjanov. (Prim. Div. Redemptoris n. 59.)

9. Naše dolžnosti

Marijine besede in naročila veljajo vsem; zato jih moramo vsi kar najbolj vestno izvrševati in se truditi, da jih bodo izvrševali tudi drugi. Vsi smo grešili, vsi smo strašno ubogi — Marija pa je pribežališče za vse skesane grešnike in Mati vseh ubogih.

V prvi vrsti pa so poklicani k izvrševanju Marijinih naročil kongreganisti in kongreganistinje. Ti morajo še posebej nadaljevati in širiti Marijin apostolat. Najprej z besedo! Poskrbeti je treba, da bodo sporočila in naročila Matere božje prišla do vseh. V tem pogledu so kongregacije gotovo že marsikaj storile, marsikaj pa še lahko store. Potem z dejanji! Kongregacije naj pri sestankih in sejah razmišljajo, kaj bi lahko še storile zoper zablode našega časa: porazgovore naj se, kako bi še bolj poživile molitev, posebno molitev rožnega venca, da bi ga molilo čim več sošolcev in sošolk in da bi se uvedel spet v čim več družin; prav tako naj se razgovore, kako bi vzbudili več spokornega duha v sebi in pri sošolcih in kako bi pospešili pobožnost prvih petkov in prvih sobot; posebno pa naj dijaške kongregacije letos po izrečni želji škofa delajo za posvetitev družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu in za ustoličenje Marije Pomagaj po šolah in domovih.

Pojdi torej in tudi ti tako stori!

Marija

Alarm . . .

Imenitno je bilo danes v šoli! Že drugič je sirena prekinila matematično šolsko nalogo! Pa res, s to matematiko kar ni sreče! Torej zadnjič, bile so ravno v največji matematični »poglobljenosti«, Majda je vprav začela tretjo nalogo, pa zatuli sirena!

»Uuuuuu... Uuuuu... Uuuuu...«

Kot bi trenil, so bili zvezki zaprti. Kaj nas briga, kakšen bo rezultat! Preslab ne bo mogel biti, saj je alarm opravičilo za vse...

Napeto so pričakovale nadebudne petošolke, da prinese profesorica zvezke nazaj. Res, koj naslednjo uro, pa čudno — nič ne reče, zvezkov ne razdeli, in začne se — poprava 1. šolske naloge. Učenke se niso prav spoznale, kaj naj to pomeni. Čez dober četrt ure pa zadoni povelje: »Razdelite zvezke!«

Obrazi nadebudnih petošolk se podaljšajo... Nikjer reda! Naloga neocenjena, čeprav korigirana... In pod nalogo — rdeča črta! To bo že nekaj pomenilo. Res! Novo povelje:

»Napišite: Naloga prekinjena radi alarma. Nadaljevanje 1. februarja.«

Aha, zdaj se začne muka iznova! Nove štiri naloge, sicer kratke — a vendar! Majda se pogumno loti dela. Je že pri tretji nalogi...

»Uuuuu... Uuuuu... Uuuuu...«

Že spet! To pošastno vekanje sirene, ki tudi najbolj pogumne vsaj prvi hip strese.

Vendar danes so hotele biti skoro vse pogumne. Kar končati so hotele nalogo, saj deset minut je gotovo še časa, in potem so s par skoki v zaklonišču... In Majda je pogumno vztrajala, čeprav so bile poteze nekoliko bolj nesigurne kot sicer. Pa tudi misliti se ne da, kakor je treba pri matematiki. Vendar je srečno oddala zvezek, in potem brž dol!

Sestra, ki je bila ob enem prejšnjih alarmov z malčki otroškega vrtca v zaklonišču, je pripovedovala, kakšen živčav je to bil! Da bi se bali? Le česa! Oj ti ljuba nedolžnost, tebi se res ni treba bati! Vse molitvice so že zmolili, kar jih znajo — in teh ni malo! Potem pa pravi sestra:

»Zdaj pa še tisto, ki se mora moliti, kadar čisto prave bombe padajo!«

Bojanček kar poskoči: »Hej, bombe, bombe! Bum, bum, bum!«

Stanko pa se zave: »Sestra, jaz jo znam: Moj Jezus, usmiljenje!« In vsa četica ponavlja: »Moj Jezus, usmiljenje!«

»Sestra, sestra, jaz sem to že mamu naučil! Koj jo je znala, samo enkrat sem jo povedal,« se vesel pohvali Marjanček.

Tako so pri Komarjevih sedeli v kuhinji in prijetno kramljali. Majda je znala tako zanimivo pripovedovati svoje šolske dogodivščine.

»Uuuuu... Uuuuu... Uuuuu...«

»Sirena! Alarm!...«

V hipu so utihnili. Tako pošastno je tulila in javkala sirena, še bolj kot podnevi. Majdo je nehote stisnilo pri srcu. Kaj pa, če bi enkrat le bilo zares? Saj nekje bo gotovo zares! In na koliko krajih je že bilo zares!... Kar sam od sebe ji je prišel na ustne zdihljaj: »Moj Jezus, usmiljenje!«

In za njo so ponavljali domači: »Moj Jezus, usmiljenje!« Majda je vedela, da so sveti Oče podelili za ta zdihljaj popolni odpustek za slučaj resne zračne nevarnosti, če ga kdo zmoli s pobožnim, skesanim srcem. In kdo ve, če ni nevarnost resna? Zato Majda skuša moliti res prav iz srca:

»Moj Jezus, usmiljenje!«

Pa še na nekaj se spomni v tem hipu. V šoli se je naučila kratkega klica k Materi božji, ki se ji zdi kot nalašč za take prilike: »Marija, sprejmi pod svoj plašč otroke solz doline! Naj nam bo streha do tedaj, da vsa nevarnost mine!«

Tudi to izmoli na glas, enkrat, dvakrat — in že znajo tudi drugi. Misli jim pohite v stolnico pred Marijo Pomagaj in zdi se jim, da bo brezjanska Mati zares razprostrla svoj plašč nad mestom, v katero je prišla s posebnim poslanstvom, da ga varuje... Kar neka zavest varnosti jih objame. Čutijo se v prijateljstvu z Bogom in pod posebnim varstvom nebeške Matere...

In zdaj — sirena tuli konec nevarnosti!

»Hvala Bogu!« se izvije vsem iz srca.

Toda Majda se znova zresni in za hip prisluhne. V knjigi »Kristus v naših bratih« je namreč včeraj čitala, da je ozračje vedno polno S. O. S. klicev — klicev na pomoč, ki jih prenašajo nevidni valovi, klicev duš, ki se potapljaajo v grehu, klicev skušanih, padlih, klicev duš v smrtni grozi — in da le malokdo sluti te klice, še manj pa je takih, ki jih ujamejo, ker nimajo antene in sprejemnika.

Majda pa ima sprejemnik: katoliško čuteče srce! In zdaj, ko je zanjo nevarnost srečno minula, ve, da so nekje, morda sto, dve sto ali več kilometrov daleč duše, ki v smrtnem strahu in v smrtnem boju pošiljajo v svet pretresljive klice: »S. O. S! Rešite naše duše!«

Zato goreče ponavlja tudi zanje:

»Moj Jezus, usmiljenje!

Marija, sprejmi pod svoj plašč...

Sladko Srce Marijino, bodi jim rešenje!«

Pretresljivi klic apostolov ob viharju na morju »Gospod, reši nas, utapljammo se!« — glej prejšnjo številko. »Naše Zvezde« str. 67 — je sv. oče Pij XII. obdaril z odpustkom 500 dni za vsakokratno vzklik in s popolnim odpustkom, če ga pobožno molimo vsak dan skozi ves mesec.

Papeževa naročila

Ker je obnova zasebnega in javnega življenja po evangeljskih načelih osnovni pomoček zoper brezbožni komunizem, je jasno tudi, kdo je v prvi vrsti kriv, če se je komunizem razpasel ali če je boj zoper njega manj uspešen. Kolikor je kdo tako obnovo v sebi in okrog sebe uresničeval, je uspešno delal zoper brezbožni komunizem; kolikor pa je kdo to delo zanemaril ali celo oviral, je bil in je še sokriv strašne nesreče, ki je zadela naš narod. Da si ne bi kdo te obnove zmotno predstavljal, hoče papež Pij XI. v okrožnici zoper brezbožni komunizem »poudariti prav posebej dva Gospodova nauka, ki imata posebno zvezo z dejanskim položajem človeškega rodu: nenavezanost na zemske dobrine in krščansko ljubezen«.

Čujte vsi, ki kaj imate!

»Blagor ubogim v duhu!« ponavlja papež za Kristusom. »To so bile prve Gospodove besede v govoru na gori (Mt 5, 3). In ta nauk je bolj kot kdaj potreben dandanes v tej materialistični dobi, ki tako »hlasta po pozemeljskih dobrinah in ugodjih«.

Vaše dolžnosti, bogatini!: 1. »Bogatinu ne smejo biti pozemeljske reči vsa sreča, niti ne smejo nanje obračati svojih najboljših moči.«

2. »Bogatini se morajo smatrati kot oskrbnike, ki se zavedajo, da bodo morali najvišjemu Gospodu dati račun.«

3. »Bogatini morajo rabiti pozemeljske dobrine kot dragocena sredstva, ki jim jih daje Bog, da morejo delati dobro.«

4. »Bogatini naj ne opuščajo dajati ubogim, kar jim preostaja, kakor zapoveduje evangelij.«

Bogatini, gorje vam! »Uresničila se bo ostra sodba apostola Jakoba: »Nujte zdaj, bogatini, razjokajte se in tarnajte nad stiskami, ki pridejo nad vas. Vaše bogastvo je preperelo in vaša oblačila od moljev razjedena. Vaše zlato in srebro je zarjavelo in njuna rja bo pričala zoper vas in razjedla vaše meso kakor ogenj. Nabrali ste si zakladov jeze za zadnje dni.«

Ali ni sedanje divjanje brezbožnega komunizma ena izmed božjih kazni za neizpolnjene dolžnosti in materialistično mišljenje, ki je zajelo tako široke kroge?

Mea culpa, nostra culpa, mea et nostra maxima ...

Čujte tudi vi, ki nimate bogastva!

Tudi vi bodite »ubogi v duhu!«: »Toda tudi ubožnejši,« nadaljuje papež, »ko se prizadevajo po zakonih ljubezni in pravičnosti, da bi si oskrbeli, kar jim je potrebno, in tudi, da bi si zboljšali svoj položaj, morajo vendar ostati »ubogi v duhu«, in bolj ceniti duhovne dobrine kakor pa pozemeljske dobrine in ugodnosti.«

Glejte trezno na položaj! »Spominjajo naj se tudi,« prepričuje papež, »da se ne bo nikdar posrečilo pregnati s sveta vso bedo, vse boli in bolezni, ki so jim podvrženi tudi tisti, ki so na videz najbolj srečni.«

Bodite potrpežljivi in upajte! »Zato je vsem potrebna potrpežljivost, ki dviga srca, zaupajoč v božje obljube večne sreče.« .Potrpite torej, bratje, do prihoda Gospodovega. Glejte, poljedelec pričakuje dragocenega sadu zemlje in voljno trpi, dokler ne prejme zgodnjega in poznega dežja. Potrpite tudi vi, okrepite svoja srca, kajti Gospodov prihod je blizu' (Jak 5, 7—8). Le tako se bo izpolnila tolažba polna Gospodova obljuba: »Blagor ubogim!«

Brezbožni komunizem vas vara! »Ni pa ta tolažba in obljuba prazna, kakor so prazni obeti komunistov, ampak je beseda življenja, ki ima v sebi najvišjo resničnost in ki se izpolnjuje tu na zemlji in kdaj v večnosti. In zares, koliko ubogih vprav v teh besedah in v pričakovanju božjega kraljestva najde srečo, ki je toliko bogatih, utrujenih v svojem bogastvu in vendar vedno željnih, kako bi ga še pomnožili, najti ne more.«

Proč z materializmom!

Papež je s temi besedami strogo opozoril vse, bogate in revne, da je pogoj prave obnove pogumna odpoved hlepenju po zemeljskih dobrinah — po posesti in oblasti — in da je treba vedno in povsod najprej iskati božjega kraljestva in njegove pravice.

Boj zoper brezbožni komunizem ni mogoč brez popolne odpovedi vsaki obliki brezbožnega materializma!

Materializem v Marxovi družini

Karl Marx, sin judovskega odvetnika in revolucionarni filozof, je oče materialističnega marksizma. Sadovi njegovega nauka so se v malem pokazali že kar v njegovi družini, še preden so se mogli pokazati v zgodovini narodov v velikem.

Marxova najstarejša hči Leonora je bila vzgojena povsem v materialističnem duhu domače družine. Živela je v svobodni ljubezni z dr. Amelingom. Ko pa jo je ta pustil, si je sama vzela življenje.

Marxova druga hči se je poročila s francoskim socialistom Lafarquejem. Zakon je ostal brez otrok. Ko sta čutila, da se počasi starata, sta si skupaj vzela življenje.

Marxova najmlajša hči Jenny je prav tako umrla — »nepričakovane smrti«. To je priletnega Marxa tako potrla, da je kmalu nato tudi sam umrl.

Po sadovih jih boste spoznali!

V Marxovi družini v malem, v življenju narodov v velikem: strahotna tragika materializma, ki vodi le — v smrt!

Pasteur, veliki kemik in mislec, je dejal, da se bo svet nekoč smejal nad nemnostjo naše moderne materialistične filozofije. A če gledamo njene sadove, bi morali reči, da bo svet jokal nad to nesrečno filozofijo, kakor je jokal Jeremija nad razdejanim Jeruzalemom.

V E N E C T R P L J E N J A

Uvodni sonet

Ko roka moja piše te vrstice,
velika misel s strahom me navdaja,
da pel bom pesem v čast Vladarju raja
in v čast Marije, Matere-Device.

Kdo v duši bo prižgal mi luč resnice
in moč mi vlil, da pel bom spev do kraja?
Korak je negotov, pero zastaja,
od kod dobim naj prave govornice?

Nevreden tega sem, o božja Mati,
a vendar Tvoje prosim Te pomoči,
Ti smem ta venec svoj za Sina dati?

Naj ganejo Te vzdihji moji vroči,
če Ti je prav, jaz vil bom venec zlati,
ko nad menoj se križ trpljenja boči.

1

Krvava krona v soncu je bleščala,
ko stal si pred Pilatom, slika nema,
kako ljubezen božja vse prevzema,
medtem ko vpila je drhal propala.

Krivična se obsodba Ti je brala
in množica se bolj in bolj razvema
in klic »Na križ!« Te z vseh strani objema,
a Tvoja sveta usta — so molčala!

Kaj bi bilo Ti streti v prah Pilata
z ognjenim bliskom, ki iz néba šine,
zapreti nam na veke raja vrata?

Dokazal si ljubezen, ki ne mine,
s trpljenjem svojim dal si ji pečata:
roké so vzele križ, z njim bolečine,

2

Roké so vzele križ, z njim bolečine,
a kaj v pogledu Tvojem, Krist, se skriva,
da volje Ti ne vzame sodba kriva
ne črnih trnov krone zle ostrine?

O Jezus, Kralj nebeške domovine,
v očeh se Tvojih mi skrivnost razkriva:
to je ljubezen božja vedno živa,
ki niti žrtve križa ne odrine.

Odrešiti prišel si bil človeka,
odvzel njegove grehe in zločine,
njega, ki še ljubezen Ti odreka.

Razsvetiti si hotel nam temine,
ubogim dušam podeliti leka
in Ti trpel si za nezveste sine!

3

In Ti trpel si za nezveste sine,
predobri Rešenik, Zveličar mili,
za nas, ki smo le kazen zaslužili,
za grešnike in zemeljske trpine.

Po prahu, sredi vpitja in vročine,
si nesel križ, vojaki so Te bili,
ljudje hudobni so Te sramotili,
a Tvoj obraz sijal je od miline.

Trpel si le zaradi nas, ne zase,
izkaže pa se kmalu Ti zahvala,
ki iz hudobnih src človeških rase.

Omahnil si, tema Te je obdala,
trpel si, da povedati ne dá se,
surova množica se je smejala.

M O L I M O T E • K R I S T U S •

4

Surova množica se je smejala,
kričala je in vpila vsa zbesnela
»Na križ!« in za Teboj po cesti vrela,
za njó je to bila le divja šala.

Peljali so Te mimo, koder stala
deviška Tvoja Mati je, in strela
bolesti trpke je v srce zadela,
da je v trpljenju bridko zajokala.

Zveličar! Tvoje bilo je življenje
jasnejše in čistejše od kristala,
a strašno Tvoje je bilo trpljenje.

Narava je človeška trepetala,
a ker je šlo za naše odrešenje,
Tvoj duh ostal je, Jezus, kakor skala.

5

Tvoj duh ostal je, Jezus, kakor skala,
a kot če mrak z neba spusti koprene
in v suši brez svetlobe cvet ovene,
telesa moč je spet omahovala.

Da Tvoja moč se ne bi prej končala,
so Simona prijeli iz Cirene
in ta na svoje rame križ zadene,
iz Tvojih pa oči mu sije hvala.

Naprej! Še daleč prašna pot se vije,
priganjajo človeške Te zverine
in zdaj pa zdaj kdo nad Teboj zavpije.

Z ljubeznijo, ki večno ne premine,
trpel si in odpuščal hudobije,
uprt pogled je bil v nebes dobrine.

6

Uprt pogled je bil v nebes dobrine,
ko spet voljno si križ prevzel na rame,
žarel je Tvoj obraz dobrote same,
ki iz oči v srce in dušo sine.

Za revne si trpel in bogatine,
ljubezen brez razlike vse objame,
trpel za vse ljudi si, tudi zame,
zato Te hvalim iz sreča globine!

In glej, Veronika se Ti približa
in dolgi, žalostni sprevod prekine,
obraz pa Tvoj do prta se poniža.

Obličje sveto, čudo, iz beline
se zablesti, a Ti, pod lesom križa,
sejal si mir, ki dušo vso prešine.

7

Sejal si mir, ki dušo vso prešine,
da polna tihe in nadzemske sreče
v preblazenem veselju zatrepče,
v očeh nebeške se blešče jasnine.

A Tebe križ iz težke hrastovine
s surovo svojo silo k zemlji vleče,
izmučile so rane Te skeleče,
da moč telesa zopet naglo gine.

Izginil svetel blesk je iz očesa,
Ti padel si, a množica kričala
je z divjim krikom, ki kosti pretresa.

Čeprav je ponorela že domala
in bilo Ti nje vpitje je v ušesa,
ur groznih moč Te ni ustrahovala.

J E Z U S A K R I Š T U S A

8

Ur groznih moč Te ni ustrahovala,
ko križ si nesel spet po prašni poti,
vsa jasna je stopila pred oko Ti
pijača grenka polnega bokala.

Usmiljenih žená peščica mala
na težkem potu je prišla naproti,
ob srečanju s Teboj se jok jih loti,
a Tvoja usta to so jim dejala:

»Usmiljene jeruzalemske žene,
ki vas pogled na križ moj v srečanju rani,
jokajte za svoj rod in ne za mene!«

To dé Odrešenik zasramovani,
ki ga surov vojak naprej požene,
kraljevski Krist, nedolžno v smrt izdani.

9

Kraljevski Krist, nedolžno v smrt izdani,
zaradi nas trpel si vse težave,
glej, trnov venec je krog Tvoje glave,
ki strašnega trpljenja se ne brani.

Po poti, z vročim kamenjem obdani,
si nosil križ na golgotske planjave,
a v dušah videl črne si puščave,
ki v njih še vedno greh in zlo se hrani.

Preveč bilo je dvojne te bolesti,
že spet se pred očmi Ti je stemnilo
in tretjič padel si na strmi cesti.

Vojaki so Te dvignili nemilo,
še z lie prahu si nisi smel otrresti,
ran in udarcev si trpel obilo.

10

Ran in udarcev si trpel obilo,
zdaj pot končana je, a lica bleda
se križa ne bojé, oko ga gleda,
ne da bi se s solzami orosilo.

In ljudstvo, ki Ti prej »Na križ!« je vpilo,
se gnete za Teboj kot volčja čreda
in dva razbojnika sta Ti soseda,
že rablji odvzemo Ti oblačilo.

Pijačo, ki naj grozno smrt blaži Ti,
pred bolečinami Te upijani,
odklonil si in nisi hotel piti.

Le malo jih je v množici tam zbrani,
ki v Té verujejo, še ti so skriti,
a vsi so in še bodo blagrovani.

11

A vsi so in še bodo blagrovani,
ki v groznih urah onega so dneva,
ko zvok kladiva z Golgote odmeva,
vsaj v sreih svojih stali Ti ob strani.

Odjek žebljev okolici naznani,
da že pribita Ti je roka leva,
še desna in nogé! Trepet preveva
telo, ki muči v bóli se neznani.

Ze križ stoji vrh Golgotskega griča
in Poncija Pilata pojasnilo,
napis »INRI«, je Tvoje krivde priča.

Za naše grehe to se je zgodilo
in da resnica božja se izpriča:
ljubezen je, ki zmaga vsako silo.

S I S S V O J I M K R I Ž E M

ZA SV. POST ZLOŽIL P. M.

12

Ljubezen je, ki zmaga vsako silo,
to priča Krist, ki sredi psovka, prezira
trpi za nas, On sam, Vladar vsemira,
za svoje ljudstvo, ki ga je žalilo.

Nenadoma je sonce ugasnilo
in skala poka, zemlja se odpira,
poglej, sam božji Sin za nas umira!
To božje je ljubezni potrdilo!

Neskončni Bog, mar res je to mogoče?
>Elí, Elí, o lama sabaktani?<
zakličješ, ko so rane najbolj žgoče.

Ko dušo daš Očetu, po poljani
zavlada smrt — dokaz ljubezni vroče,
jo Ti, naš Bog, nam v dušah vsem ohrani!

13

Jo Ti, naš Bog, nam v dušah vsem ohrani,
ljubezen Tvojo, ki je večno mlada,
trpljenja, če je treba, ne odklada,
o da bi vredni je bili kristjani!

Zdaj Tvoji smrtni boji so končani,
večer je tih in mrak na zemljo pada,
srce Marijino pa meč prebada
v bridkosti trpkí, grenki, neprestani.

O, kaj prestalo je srce Device,
ko s križa sneh, pripravljen za gomilo,
Njen Sin zavít v mrtvaške je tenčice!

Trpljenje to je naših duš zdravilo,
zato usliši, Jezus, naše klice,
užgi srce, da Tebe bo ljubilo!

14

Užgi srce, da Tebe bo ljubilo,
Dobrotnika in duš Odrešenika,
in daj nam vere, ki goré premika,
ki naj dehti kot žlahtno Ti kadilo!

Trpljenje strašno križa je minilo
in v grob so položili Učenika,
dokler prišel ni dan življenja vznika,
vstajenja dan, kristjanom tolažilo.

Za nas si to dopustil, Bog presveti,
za kar Ti gre na veke čast in hvala,
s Kalvarije ljubezen Tvoja sveti.

Vseh vekov žrtev se je odigrala
na križu, kjer pred devetnajst sto leti
krvava krona v soncu je bleščala.

Magistrale

Krvava krona v soncu je bleščala,
Roké so vzele križ, z njim bolečine
In Ti trpel si za nezveste sine,
Surova množica se je smejala.

Tvoj duh ostal je, Jezus, kakor skala,
Uprt pogled je bil v nebes dobrine,
Sejal si mir, ki dušo vso prešine,
Ur groznih moč Te ni ustrahovala.

Kraljevski Krist, nedolžno v smrt izdani,
Ran in udarcev si trpel obilo,
A vsi so in še bodo blagrovani!

Ljubezen je, ki zmaga vsako silo,
Jo Ti, naš Bog, nam v dušah vsem ohrani,
Užgi srce, da Tebe bo ljubilo!

S V E T O D R E Š I L . . .

Angelus

Linorez, Moščan

nima pozdrava zanj, nihče izmed ljudi. Sam angel se je sklonil pred njo, mi pa smo kakor gluhi in slepci, ki tabajo po svetu s svojo betežnostjo ter si ne najdejo palice v oporo. Smo kristjani, ki jim je vse krščanstvo le v prazni besedi, v srcu pa domuje praznота... Smo otroci, ki ne slišijo Matere, ko jih kliče.

Ali se vam je že kdaj pripetilo, da ste stopili na vrh gore in vas je tako prevzelo, da niste znali storiti drugega kot vreči klobuk na tla in glasno, glasno odmoliti angelško češčenje? Meni se je. In povem vam, nikdar ga nisem molil z večjo vero in spoštovanjem kot na vrhovih gora, visoko nad vsakdanjostjo sveta, sredi sonca in žarečih skal, v družbi oblakov in divjih koz.

In kaj je lepšega kakor proa molitev, ki jo molimo zjutraj še s polzaprtimi očmi? Angel Gospodov je oznanil Mariji...

Če nam je bila dana božja milost, da je v naših družinah spet oživila molitev rožnega venca, o — ne pozabimo na drugo, prav tako lepo molitev angelskega češčenja... Ne stopajmo pred Marijo s prazno roko, prinesimo ji še to darilo! Naj ne bodo zvonovi le še prazna dediščina lepih pesniških besed, temveč del našega srca, zvesti spremljevalci našega živeljenja in trikrat na dan klicarji, ki nas prebujajo iz težke otroplosti v svetlobo žrtvoobanjanja, ljubezni in odpuščanja. Naj nam pregnetejo srca, naj nam vznemirijo duše, da, mučijo naj nas, popolnoma naj nas izničijo — šele tedaj se bo Bog lahko poslužil našega živeljenja.

Materinski dan slovenskih mater v letu Gospodovem 1944

»Tisti čas pa se je spolnilo, kar je bilo napovedano po preroku Jeremiju, ki pravi:

Glas se je slišal v Rami,

jok in velik krik:

Rahela je jokala po svojih otrocih,

in se ni hotela utolažiti,

ker jih ni več.« (Mt 2. 17—18.)

Pred nedaavnim sem prebiral stavke mladih pisateljev, in ko sem v štirih izmed šestih našel na stavke: »Tedad je pri cerkvi zazvonilo večerni Ave...« in podobno, se mi je nehote osililo vprašanje:

Koliko teh mladih ljudi, ki jim je jutranje, opoldansko in večerno zvonjenje že postalo stalen rekvizit v spisih za verski list, se še odkrije in pomoli, ko se z jutranjim svitom, največjim soncem in večernim mrakom razgiblje zvon ter krikne zadnji duši: »Angel Gospodov je oznanil Mariji...«, oznanil Mariji naše Odrešenje... Koliko izmed nas, ki se ponasamo, da smo kristjani, se jih še zave tedaj velike skrinosti božjega Usmiljenja in velike žrtve Dekle Gospodove, koliko izmed nas se jih udari na prsi v globoki ponižnosti pred Besedo, ki je meso postala in med nami prebivala? O usahli vodnjaki, ki smo ohranili le pravo na dnu lužo kalne vode, v kateri ne more nihče naših bratov več omočiti svoje dlani.

Zapisal sem te besede z neko grozo, sam ne vem, kako so mi prišle pod pero. Morda zaradi tiste trpke bolečine, ki jo človek začuti, ko ob urah zvonjenja srečuje toliko pokritih glav, mladih in starih, ki v težavah sveta menda sploh preslišijo glas zvona... In vendar nas tedaj srečuje sama Mati božja. Toda nihče

Nove knjige

Skrivnostno telo Jezusa Kristusa. Okrožnica papeža Pija XII., pojasnil dr. Franc Grivec. (Ljudska knjig. 1943, str. 196.) — Kratko, a to naj velja kot pribito! Kar smo v Zvezdi v začetku leta (str. 5) želeli, smo s to knjigo dobili. Prevod je zares poljuden, razlaga temeljita in vsestranska, uvod pa — in to je za razumevanje in vrednotenje posebno važno — nudi papeževim mislim pravi časovni in vsebinski okvir. Ne moremo imeti druge želje kot to, da bi se spolnil še drugi del našega predloga v letošnji prvi številki: naj bi si zdaj to okrožnico vzele dijaške verske organizacije — jedra KA in krožki kongregacij — za svoj študijski in delovni program. Svetujemo pa jo vsakemu višješolcu in višješolki, ki hoče zapejljati na globoko. Dro

Posvetitev družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu. (Škof. odbor prvih sobot. Str. 108.) — Drobna knjižica, pa tako topla in domača kot življenje v domači družini. V marsičem zajema iz Slomška, ki je znal o družini tako prisrčno pisati. Tudi pisatelj tu te knjižice se je to posrečilo. Pove ti, kakšna bo družina, da jo bo Marija ob posvetitvi zares vesela, kako se posvetitev izvrši in kdaj trajne sadove rodi. Če si že na delu za posvetitev svoje družine, vzemi jo v roke — v marsičem ti bo pomagala. Če se še nisi odločil, sezi po njej, da te ogreje in ti pomaga razbliniti pomisleke, ki jih morda imajo pri vas.

Petič praznujemo letos obletnico izvolitve in kronanja Evgena Pacellija za papeža Pija XII.

Kdor koli vsaj malo pozna osebno življenje, veliko socialno delo, prizadevanje za mir, tople nagovore, ognjevite govore in globoke okrožnice tega velikega moža, bo za obletnico njegove izvolitve zares iz srca Boga zahvalil za ta veliki dar, ki ga je s Pijem XII. dal Cerkvi in vsemu človeštvu ter mu z vso iskrenostjo prosil obilnega božjega blagoslova.

Kdor pa ga nič ne pozna, naj ga samo pogleda — zlasti kadar v blagoslov razprostre roke, kakor bi hotel ves svet zajeti v svojo prošnjo... in se s svojim pogledom zareze v nebo, kakor bi hotel ta blagoslov izsiliti iz božjega Srca. Pravijo, da je v tem trenutku, res Pius in res Pacelli — Pobožni in Mirotnorni. Zares, samo pogledj ga — in vzljubil ga boš in lahko molil zanj.

Kdor pa ga želi bolj spoznati, naj za njegov jubilej pogleda lansko »Našo Zvezdo« (str. 92—94), prebere rakovniške knjižice (Papež Pij XII., Papež za mir in zlasti Naš oče) in pazljivo poslušá postno pastirsko pismo našega škofa, v katerem bo slišal govoriti njega samega.

Kdor pa želi odkriti, od kod ta veliki mož črpa svojo veličino in globino, naj se vglobi v njegove govore in okrožnice, zlasti zadnjo o Cerkvi — skrivnostnem telesu Kristusovem — in postal bo tudi sam velik in globok.

Jože Peterlin

Kaj je še vredno videti v Drami

V zadnjem času je pripravila Drama nekaj predstav, ki jih boste prav gotovo veseli.

Forsterjeva igra o *Robinzonu* bo ugajala predvsem nižješolcem, pa tudi maturantje se ne bodo dolgočasili ob njej, saj zabava celo sivolase gospode, da se smejejo od srca ob lepih spominih na mladost. Knjigo Danijela Defoeja »Robinzon Crusoe« ste prav gotovo vsi brali. Na nešteto jezikov je prevedena in povsod je osvojila mlada srca. Našel se je dramatik, ki je zajel v igro to navdušenje in hva-

ležnost mladih ljudi. Nanizal je vrsto mladostnih podvigov, lepih sanj in plemenitih dejanj lepega mladega srca. Gledalcu pa tiho doživetje ponese misli v čudovita robinzonska leta.

In »Matura«! Vem, da se boste vso predstavo poredno muzali in smejali, hudobno boste mislili na čisto določene profesorje. Dramatik Ladislav Fodor si je privoščil profesorski zbor in vi mu boste seveda iz srca hvaležni. Pisatelj je res ves na strani mladosti, jo razume in obožuje, zato mladost v tej igri tudi tako zelo zmaguje. Vse v resnici seveda ni dobesedno tako, kot je Fodor napisal. Zdi se, da je bil mož slab učenec in se je s to dramo odlično maščeval nad svojimi trinogi. Naprtil jim je vse naglavne grehe, zbral je čudno galerijo profesorjev in je vse postavil na isti zavod, v isto konferenčno sobo. In ti čudni tipi morajo zdaj stopicati, ker jih Fodor drži na vrvi in jo poteguje, dijaki pa triumfirajo in se na vsa usta smejejo. Marsikaj je dramatik tudi prav in po pravici povedal, a celotna galerija je vendarle malo preveč čudaška in nenavadna. Vendar dá delo misliti tudi vam. Poslušajte profesorico Matetovo, ko vam sredi smeha pove, da so vsi ti čudaki zapravili svoja najlepša leta med vami, da vse življenje samo dajejo, razdajajo sebe in svoje delo in da ste jih vi naredili tako čudne. In da so nazadnje pripravljene vse odpustiti in vse pozabiti kakor profesorica Mozoljčeva, če le najdejo v vas iskrico dobrote in plemenitosti. Videli boste tudi porednost naših igralcev, ki skušajo prikazati čim večje čudake, kar se nekaterim izvrstno posreči (Gregorin, Nablocka), drugim nekoliko manj (Gorinšek, Nakrst, Verdonik), a smeha in notranjega zadoščenja ne bo manjkalo, ko boste šli domov.

»Vera in nevera« pa je resna igra z globoko in lepo mislijo na dnu. Težko bo ta drama razumljiva celo za višješolce. Prav pa je, da delo vidite, saj je domače in Leskovec velja za našega največjega povojnega dramatika. Pred predstavo igro preberite, po možnosti jo tudi večkrat pojdite gledat. Pisatelj je zajel zgodbo na vasi in je hotel prikazati kmete, ki vero močno v sebi doživljajo, in spet druge, ki jim je vernost samo nekaj zunanjega in hočejo na njen račun delati denarne dobičke. Delo ni povsem jasno in do kraja dognano, v njem je še mnogo vrzeli in dvojnosti. Vendar je vredno, da se z njim seznanimo. Iskrenost in bolečina, s katero je Leskovec pisal in se boril za poštenje in lepoto, se more primerjati pri nas samo še s Cankarjem. Njegov odpor nad lažjo in hinavščino zmaguje. Podoba boljšega, lepšega človeka, ki jo hoče pisatelj ustvariti, je prav sedaj gotovo žeja vseh, ki trezno motrijo današnji svet.

B. Crivelli, Rafael Santi. D. Merežkovskij, Michelangelo. (Ljud. knjig. 1945.) Dva prikaza dveh največjih umetnikov visoke renesanse. Crivellijev spis nam kaže življenje Rafaela precej točno po zgodovinskih virih, toda žal malo plitvo, zgolj poročevalsko, tako, da nam končno ostane vtis, da je bil Rafael papirnat angelček brez mesa in krvi. Merežkovskij pa je v najvažnejših epizodah zajel delo in tragiko Michelangelovega življenja plastično in močno, čeprav malo po svoji dualistični razklanosti med Bogom in hudičem, ki smo jo spoznali že pri njegovem Leonardu. Vendar bo knjiga dosegla svoj namen, zlasti ker ji je pridejan tudi kritični uvod prof. dr. Steleta, ki prikaže pomen obeh umetnikov v okviru umetnostne zgodovine. Prevod je oskrbel dr. Joža Lovrenčič.

Mile Budak, Musinka. (Ljudska knjig. 1945.) Prevedel Severin Šali. Po Ognjišču smo dobili zdaj tudi Budakovo Musinko, nekako dopolnilo prvega romana, v katerem nam avtor podaja življenjsko tragiko tete Musinke. Iz trdega življenja kraške Like rase njeno življenje, vzevete v dveh ljubeznih ter v blodnji podedovane boleznini končno najde smrt med volkovi. Knjiga je močno epsko delo, polno duha in sile kamnite zemlje in ljudi na njej. Toda svetujemo jo že starejšim, zrelim dijakom. S.

Severin Šali, *Srečavanja s smrtjo.* — Lepo, sodobno pesniško zbirko pesnika, čigar pesem »Prošnjak« je bila v 1. številki NZ, najprej preberite in porabite za deklamacije — prihodnjič pa prinesemo oceno.

9. Tibursovi ukrepi.

V kinu se je Cvrček dobro zabaval, potem pa sta šla s Tibursom zgodaj večerjat. In nato sta se s taksijem odpeljala na Ramejevo cesto ob vznožju Zagatne ulice.

»Slišiš, Cvrček,« je Tiburs kar tako rekel, »nocoj se povabim k tebi. Saj mi boš pokazal svoje stanovanje, kajne?«

Cvrček je zardel.

»Ne vem, če je dosti pospravljeno.«

»Kaj bi to, saj smo sami moški.«

To je fanta pomirilo in pokazal je gostu pot.

Cvrčkovo stanovanje je bilo tako žalostno, da je Herberta pretreslo. Spoznal je, da tu fanta ne more pustiti dolgo, ker bi bil preveč osamljen. Spravil ga je torej v posteljo, sam pa se usedel zraven njega.

»Veš, na kaj mislim, Cvrček?«

»Ne, gospod Tiburs.«

»Da se ti tukaj ne počutiš posebno dobro, ker si preveč sam.«

Fantek ga je poslušal s široko razprtimi očmi.

»O, prav dobro se počutim, gospod.«

»Ne! Slabo se hraniš, nihče nate ne misli, ničesar se ne naučiš in zato boš ostal neveden. Zavzeti se hočem zate v vseh stvareh.«

»Ali pojdem z vami?« je vzkliknil Cvrček in oči so se mu zasvetile.

»To žal ni mogoče, ker me skoraj nikoli ni doma.«

»Na kaj pa potem mislite?« je zaskrbljeno vprašal Cvrček.

»Poiskal ti bom stanovanje v kakem dobrem penzionu.«

»Na noben način ne!« je zavpil fantek.

In že je v svoji pustolovski duši videl vse svoje prijetno potepanje po Griču: šempeterski trg in pesmi na njem, kako se divje lovi s tovariši za gostilno »Kukavica«, kako se vkobal drsa po gladkih držajih ob Cesti opatinj, kjer se ob lepih dnevih sliši tako milo petje.

Vsa njegova beda! Vsa njegova radost! Vse njegovo življenje!

»Na noben način ne!« je še enkrat rekel.

Herbert se je sklonil nad fantkom in ga prijel za roko.

»Cvrček, najprej moraš vedeti, da te imam zares zelo rad. Če te ne bi imel, ali bi se sploh zanimal zate? Ali bi se hotel baviti s teboj? Ali bi hotel zate zapravljati svoj čas?«

Seveda se je Tiburs dobro pazil, da ni omenil tudi denarja, ki ga je potrošil za fanta, ni pa tega pozabil Cvrček. Osramočen je povsili glavo, ne da bi kaj rekel.

»Če priznaš, Cvrček, da te ljubim, boš tudi priznal, da ti zares samo dobro želim.«

»Vem, gospod,« je rekel fantek tiho.

»No, vidiš! Če ti pravim, da ti bom poiskal penzijo, to ne bo kakšna ječa. Pač pa bo kraj, kjer te bodo sami imeli in boš imel prost izhod v četrtek in v nedeljo, in kjer bom jaz obiskoval tebe, ti pa mene.«

Cvrček je razmišljal in molčal. Se večeraj je mislil, da bo treba samo skočiti, potem pa bo spet čisto srečen, zdaj pa od njega terjajo že novo žrtev! In še kakšno žrtev! Naj zapusti poslednjo mrvico, ki je še ostala od njegove družine: okvir svojega življenja, domačo hišo!

Za božjo voljo, ali naj res vse zapusti?

Doslej je do svojega zaščitnika čutil tako živo ljubezen, zdaj pa jo je nekaj zasenčilo. Tiburs je to dobro čutil, zato je začel po ovinkih.

»Pa pustiva to! Zdaj se rajši dobro naspil! Ne misli nocoj na nobeno reč! Jutri pridem okoli desetih, da bova skupaj obiskala vse trgovce, po kosilu pa bom tvoji mami nesel potrdila, da je njen mali sinček poplačal vse dolgov.«

Temu prijetnemu prividu se je Cvrček nasmehnil. Herbert mu je še krepko stisnil roko in se poslovil.

Naslednji dan se je res vse tako zgodilo, kakor je napovedal Tiburs. Cvrček je seveda oblekel svojega »mornarja«, obul lakaste čevlje in ga spremljal. Po okraju so si že skrivaj šušljali, da je zadel veliko srečko, in kamor je prišel, so o njem govorili.

Cvrček je gospoda Tibursa tako spretno vodil, da sta šestkrat šla mimo trgovinice »matere Sirotke«, samo da bi jo dražil. Ta se ni mogla več premagati. Stopila je na vrata in ga nagovorila:

»Glej no, si kje toliko podedeloval?«
 »Vse tako kaže,« se je odrezal fantič.
 In da bi hudobno žensko še bolj zmedel, ji je pod nosom pomahal s svojo rokavico. Ob enajstih je bilo opravljeno vse in Čížkovi niso bili nikomur več dolžni. Ostalo pa je še 1578 frankov in pet in sedemdeset stotink.

Tedaj je Tiburs Cvrčku rekel:
 »Zdaj pojdeva skupaj kosit.«
 Poiskala sta nezatno pa dobro krčmo, ki jo je vodila poštena gospa Ragonjak:
 »Jedla bova zato že zdaj,« je rekel Herbert, »ker moram biti ob eni v bolnici.«
 Med kosilom pa je fantka vprašal:
 »Ti je kosilo všeč, Cvrček?«

»Pa še kako!«
 »Zate bi bilo dobro, da bi vsak dan jedel tako dobre stvari.«
 Cvrček je nezaupno poškilil proti nje-mu, če pa morda spet ne misli na kak penzionat. Herbert pa je nadaljeval:
 »Lahko bi imel vso hrano tukaj.«
 »To bi bilo preveč drago, gospod.«
 »Nikakor ne, sicer pa imaš še petnajst sto frankov.«
 Pomignil je gospe Ragonjakovi, naj pride k njima.
 »Koliko bi računali temule fantu za mesec dni?« je vprašal.
 »Za stanovanje in hrano?«
 »Da.«
 »Štiri sto petdeset frankov.«
 Cvrček se je zdrznil in potegnil svojega pokrovitelja za rokav.
 »Koliko pa za samo hrano?«
 »Tri sto frankov.«
 »Dobro, premislila bova,« je rekel Tiburs.

Ko je gospa Ragonjak odšla, je pa fantku rekel:

»Meni bi bilo najljubše, da bi vse imel pri gospe Ragonjak.«

»Pomislite, gospod Tiburs, to bi pomenilo sto petdeset frankov več! Koliko bi lahko zalegli!«

»To je kajpada res.«

Ko je Cvrček prvič zastavil svoje življenje, je to storil za sto frankov. Gospod Tiburs se je spravljalivo nasmehnil.

»Pa naj bo po tvojem,« je nazadnje popustil. »Spat boš hodil domov, saj je lepo vreme in ne bo ti treba ne ognja ne luči, saj smo v avgustu, jest boš pa hodil semkaj. Pozneje...«

»Pozneje...?« je popadel besedo Cvrček, ker se je spomnil stvari, ki so ga strašile prejšnji večer.

»Pozneje,« je mirno rekel Herbert, »bomo pa že še videli.«

10. Pri snemanju filma.

Tako je bil torej Cvrček sprejet na hrano pri gospe Ragonjak. Ves popoldan je prebil pri tej dobri ženski materinskega srca in vse mu je takoj bilo všeč. Igral se je s psom in mačkom, ogledoval rdeče ribice, zalival pelargonije ter poslušal radio. Kratko in malo, bil je srečen in bilo mu je, kakor da je spet našel domače ognjišče.

Ko se je Herbert Tiburs vrnil, da bi skupaj večerjela, mu je hitel praviti, kako vsa iz sebe je bila Cvrčkova mati, ko je zvedela, da jih je sinko rešil bede. Povedal mu je tudi, da se materi obrača na bolje in da svojega sina v duhu krepko poljublja. Med večerjo pa mu je zaupal še to, da bodo film, v katerem mu je Sedobrof obljubil važno vlogo, kmalu snemali in da bo za vsak nastop dobil lepo nagrado.

Cvrček se je kar topil od sreče. Pa tudi gospa Ragonjak je takoj vzljubila svojega mladega gosta, saj je bil pripravljen prijeti za vsako delo, če je že bilo treba obrisati posodo, kam steči ali pa celo postreči kakemu gostu.

Pa tudi fantek od tega ni imel škode, kajti dobra ženska je zanj hranila najboljše kose in je še obljubila, da mu bo zastoj prala in krpala perilo.

Nekaj dni nato so Cvrčka poklicali v velikanske delavnice v okolici Pariza.

Cvrček se je oblekel kar se da izbrano. Gospa Ragonjak mu je za to priliko celo oprala in zlikala njegovega »mornarja«. Lakasti čevlji so se svetili, da je kar vid jemalo. In celo rokavice je nataknil.

»Presneto ga pihnem!« si je mislil Cvrček. Vsi, ki so ga poznali v njegovem uboštvu, ga bodo na filmu komaj prepoznali. Morda bo ta film kdaj gledala tudi deklica z rožnatim predpasnikom, kdo ve?! Zato je Cvrček to jutro vesel odšel zdoma.

V delavnici pa mu je Herbert Tiburs takoj oponesel:

»Preveč točen pa nisi, fantič moj!«

»Toda, gospod, saj sem vendar pripravljen in se lahko začne ob uri, ki ste mi jo sporočili.«

»Saj vendar vidiš, da nisi še ne naličen ne oblečen.«

»Kdo pravi, da ne?« je bil fant ves presenečen. Herbert pa je brez besede odprl kovčeg in iz njega potegnil Cvrčkovo staro obleko. Še celo dežnik njegove mame je imel spravljen.

»Oh, gospod Tiburs, ali res ne bom smel nositi svojega „mornarja“?« je s strahom v očeh prosil Cvrček.

»Kajpada ne, saj sam dobro veš! Pa tudi glavo boš moral nesti pod vodovodno pipo.«

Kako strašno razočaran je bil fantek!

Herbert pa je bil že nejevoljen in mu je resno rekel:

»Pomislil vendar, Cvrček! Tako pogumen si bil, ko je bilo treba v letalo in skočiti s padalom, da niti solze nisi potočil, zdaj se boš pa kisal, ker moraš sezuti lakaste čevlje?«

»Oh,« je ihtel Cvrček, »to je pa vse kaj drugega!«

»Kako smešno je vse to!« si je mislil Herbert in ga začel tolažiti. Razlagal mu je, da bo v tej obleki dosegel mnogo večji uspeh in zato tudi zaslužil več denarja. Sicer bo pa mogoče pozneje v kakem drugem filmu lahko nosil lakaste čevlje.

Šele ta zadnja misel ga je potolažila.

Ko je bil Cvrček, pravi stari Cvrček iz Zagatne ulice, pripravljen, je bil gospod Sedobrof nad njim tako navdušen, da si je kar roke mel.

Natančno so fantku razložili vsak prizor, ga naučili vsega, kaj naj stori in reče. Moral je večkrat ponoviti, šele potem so začeli snemati.

Sedobrof je bil nad vso mero zadovoljen. Da, zares, odkril je redkega tiča, ki je razumen, naraven, in ima pravi čut; in ta tič je njegov, samo njegov, trdno ga drži in od njega lahko mnogo zahteva. Ves dopoldan so delali, snemali, stoje čakali, zlasti pa molčali, ker snemali so tudi glas. Cvrčka je posebno motilo, da mora govoriti pred žirafu, kakor so rekali mikrofonu, ki je bil obešen nad glavo igralcev, da je prestrezal glasove. Na kosilo nihče niti misliti ni mogel, toliko so imeli drugega dela.

Stvar je bila prav zares utrudljiva.

In kakšna vročina, moj Bog, kakšna vročina! Slikar obrazov je imel polne roke dela, tako naglo so se topila ličila.

Sedobrof ni kričal, ampak tulil in Cvrčka zmerjal, da ga je bilo vredno slišati. Ko pa mu je Tiburs tiho pripomnil, da s tem fanta le bega in se ta ne more prav držati, je pa spet naenkrat postal ves meden, kakor je to znal samo on.

Če kdo vežba pse, jih po navadi ne pretepa, ker dobro ve, da se bodo bali in zato slabo igrali. Isto bi lahko rekli o Sedobrofu.

Vse to pa je Cvrček še prenašal: da je moral sleči »mornarja«, da ga zmerjajo, da je ves utrujen; ena stvar pa ga je le tako mučila, da je ni mogel prenašati, namreč žarometi, ki so mu tako silno močno svetili v obraz.

O! Te velike svetilke in njegove oči! Kakor da bi ga s pestmi suvale v oči!

»Nikar ne zijaj vanje,« se je zadržal Sedobrof, »če ne, jutri ne boš mogel igrati!«

V igri je imel Cvrček vlogo mladega potepuha, ki naj spretno podnese nogo mlademu slaščičarju. Ta nese na glavi podnos z lepim pecivom s smetano. Prav tedaj pa pride mimo izbrano oblečena gospa. Slaščičar pade, svoj podnos pa prevrne na lepo gospejino obleko, da je zdaj polna smetane.

Gospa se strahovito razljuti.

Cvrček pa mora zbežati, kar mu dajo noge.

»Ko bežiš, se moraš zraven smejati!« zavpije režiser.

In spet so začeli prizor od kraja.

Cvrček pa se tudi to pot ni smejal.

Ravno nasprotno, med begom so mu kar oči skočile iz jamic, tako hudo se je bal.

»Ali se boš smejal ali ne, kumara kislak!« je zarjul Sedobrof.

»Saj vendar vidite, da se bojim poli-cajev, ne?« se je fant jezno odrezal.

Snemalec je molče prikimal, da je tako prav.

Tiburs pa je glasno rekel:

»Fant ima prav. Bolje bo, da mu stvar samo razložimo in ga potem pustimo, da napravi po svoje.«

In tudi on je imel prav.

Cvrček je namreč svojo vlogo ne igral, ampak živel. To se pravi, da je bil rojen igralec. Celu njegova grdost mu je dobro služila.

Nazadnje je le šlo vse gladko in začeli so snemati prave prizore. Snemalec je zadržal, da bodo izvrstni.

Po končanem nastopu je dal Tiburs Cvrčku njegovo nakazilo.

»Prosim vas, gospod, če bi hoteli vi spraviti, kakor ste drugo.«

»Prav, fantič moj. Si zadovoljen z igranjem?«

»O, seveda sem, gospod! Samo oči me pečejo. Kar nekakšni obroči se mi delajo pred očmi in potem ne vidim več dobro.«

»Ne smeš gledati v žaromete.«

»Saj bi jih ne, pa oni mene gledajo!« Herbert se je nasmešnil in rekel:

»Se jih boš že navadil. Če ti pa danes oči ne bodo dobre, ostani doma v temni sobi in nobene stvari ne delaj, sicer jutri ne boš mogel igrati.«

(Glej št. 3, str. 46.)

Takle popoldan pa Cvrček seveda ni dišal. In ko je prišel ob treh h gospo Ragonjak, pa je ta še zvedela, da je ves čas pojedel samo suh prigrizek, je zagnala velik krik.

»Ljuba mamka božja! Takoj ti pripravim omeleto.«

In Cvrček se je moral prav dobro podpreti. Pospravil je jajčno jed, solato, potem pa mu je prinesla še velik kos torte. Cvrček pa se je niti dotaknil ni, kar se še nikoli ni zgodilo.

»Kako pa, da ne ješ? Nisi morda lačen?«

»Ne to, ampak oči me bolijo in ne vidim več dobro.«

»Ne vidiš več dobro!« je zastokala blaga ženska.

»Ne, res ne.«

»Skoraj nič ne vidiš? Bog nebeški!«

»Skoraj nič.«

»Slep! Postal bo slep! Nikoli več mi ne pojdeš tja dol, Cvrček!«

Fantek pa ni odgovoril. Mirno je odšel v svojo malo sobico, spustil težke zastore in se žalostno usedel na posteljo.

Slep! Ta beseda mu je tužno brnela v srcu in mislil je, če bo oslepel, ne bo več mogel pomagati svojim domačim, ampak jim bo še v breme. Sanjaril je tudi o vseh lepih rečeh, ki jih nikoli več ne bo videl, nikoli več! Ne bo videl Pariza v megli, ne bo videl rož, obraza svoje matere.

Ni mogel jokati, preveč mu je bilo hudo. Zleknil se je na posteljo in že obžaloval svojo veliko srečo, ki je v zameno zahtevala njegove oči.

Slep!

Ne, ne pojde več v delavnico!

V pritličju se je oglasila gospa Ragonjak:

»Kje pa si, Cvrček moj?«

Fantek pa je žalostno odgovoril:

»Tukaj sem, ker mi je gospod Tiburs naročil, naj bom v temi.«

»Jaz pa ne maram, da bi bil tako sam! Pridi dol! Usedel se boš v malo sobo za zaprtimi naoknicami in poslušal radio. Boš imel vsaj zabavo.«

Cvrček se je te spremembe zelo razveselil. Tipaje z rokami po stenah in z nogami po stopnicah je prišel v pritličje.

Zdaj je vsaj poslušal lepo godbo, vmes pa običajne reklame: Kupujte postelje Furnò! Samo postelje Furnò... itd... Nato je zapela violina, zabrnela je zlata harfa, oglasil se je jazz, potem pa nankrat spet reklama, ob kateri je Cvrček kar poskočil.

Takole je donelo iz zvočnika:

»Film Velika praznina se bo predvajal samo v Fox Klaridi. Mladi zvezdnik Cvrček se bo spuščal s padalom na zemljo.«

Tedaj je bil fantek kakor pijan. Nasmehnil se je in zaprl oči, da bi čim prej spet ozdravel in smel — gledati.

(Dalje.)

To pot leži pred menoj šest sestavkov fantovskih DK z naslovom »Obrazi, ki jih srečujemo«. Naslov je lep in poln, koliko lahko poveš ob njem! Tukaj ni glavna oseba pisatelj, temveč ljudje, ki ga obdajajo. Toliko ljudi hodi mimo nas, a le redkokdaj se zavemo bogastva, ki ga hranijo v sebi. Navadno vidimo le njih obraze, njih vsakdanje kretnje — in nič drugega; odpravimo jih s kratko obsodbo: dober, slab, povprečen... Preplitvi smo, da bi spoznali v njih svojega bližnjega. Količkokrat smo usmiljeni Samarijani? Moj Bog, le prevečkrat farizeji! Tudi v teh sestavkih! Ali poznamo res samo človeška merila? Ali smemo res svoje sobrate iztrgati iz kroga življenja in jih kakor površen naravoslovec ali farizej opazovati samo skozi lečo lastnih predsodkov? Naj vsak premisli to sam s seboj — preidimo k oceni spisov.

DMK pri Sv. Jožefu. — **Afonko:** Sicer ne zadene popolnoma naslova, toda pisati znaš. Tako, malo vzvišeno gledaš na sodijake (»Hvala ti, Gospod, da nisem tak...« kaj ne?). Večkrat se oglasi v Zvezdi. Kar se tiče sloga, je tvoj opis med najboljšimi. — **Stipe:** Beseda Ti teče, z vajo in pazljivostjo boš še kaj dobrega napisal. Toda banalnosti se varuj — le prerada Ti zaide v pero. — **Vij:** »Ne sodite, da ne boste sojenji!« Čutili, da si pisal z neko grenkobo, brez nasmeha na ustnicah. Vsaj umetnost naj nas odrešuje. Pošlji še kaj.

DMK Moste. — **B. J.:** En sam obraz, malo po Jurčičevem kopitu podan, toda duše ni v njem. Le vadi se v pisanju. — **Nepodpisani:** Berač — lepo prikazan, da zaslutimo neko globoko tragiko v njem. Spis mi je všeč. Piši.

DMK Marije Srednice vseh milosti, Bežigrad. — **Peter Grajan:** Lepo, malo cankarjansko, toda pisano s srcem. Vsaj ti si zaslutil drobec dobrote. Išči še naprej, našel je boš še mnogo več, celo v najbolj trudnih očeh. Slog Ti je sicer nekoliko pretiran, samovoljen, za prozo ne preveč primeren. Mislim pa, da imam prav, če tebi prisodim prvo mesto med tekmovalci. Po nagrado — album »Naši kraji« — pridi na upravo. Napiši še kaj za Zvezdo.

Ostale DMK — kje ste ostale?

LISTNICA UREDNIŠTVA

S. K., Ljubljana. Pesmice še niso za tisk, toda pridno vadi, pa se boš naredil.

Jožica K-j. Dar gladkega pripovedovanja imaš, tudi za izraz nisi v zadregi, zato verjamem, da Ti šolske naloge dobro ocenjujejo. A šolska naloga še ni za objavo. Vadi pa se le in še pošlji.

NAGRADNE NALOGE ZA BISTRE GLAVICE

Povabilu k natečaju za ustoličenje Marije Pomagaj (glej št. 5—6, str. 50) se je odzvalo precej mladih pisateljev in risarjev. Nekaj prispevkov objavljamo v tej številki, ostali bodo ali počakali ali pa niso za objavo. Nagrado je uredniški konzorcij prisodil sledečim:

1. **Kovačiču Eriku** za najboljši opis in razlago naslovne vinjete letošnje NZ.

2. **Geti Foreju** (pravo ime nečitljivo?) za najboljši opis obiska pri Mariji Pomagaj. (Glej v tej številki str. 82.)

3. **Jožici Knafelj** (dvorazr. trg. šola) za spis »Marija v naši družini«.

4. **Francki Bertonec**lj (Krekova gospodinjstva šola) za govor ob ustoličenju Marije Pomagaj v šoli.

5. **Stankotu Šiško** (dvorazr. trg. šola) za najboljšo risbo »Moja Marija Pomagaj«. (Glej stran 82.)

Skupinskih nalog (II, 1—2) nismo prejeli, ker so za ustoličenje zaradi okrnjenega pouka nastale skoraj zapreke. Zato pa prisojamo **veliko sliko Marije Pomagaj** — **Lidi Suštar** za njen linorez brezjanske Marije. (Glej stran 85.)

Rešitve iz št. 7—8.

Namesto pik se v posamezne kitice po vrsti vstavijo tale imena »Junakov in zvezd« lutkarskega odra: Marjana, Ključek, Cefizelj, Torklja, Batina, Rogač.

Pravilnih rešitev je bilo precej; izžrebana sta bila: Dolžan Fr. in Kumelj C.

Naloga v tej številki.

1. **Slovstvena naloga.** Kakšna pesniška oblika je »Venec trpljenja« v tej številki? Katero so značilnosti te pesniške oblike? Kateri naš pesnik je mojster te oblike? Komu je posvečen njegov »venec«, komu pa naš?

2. **Alarm.** Katerih »zdravil« veren kristjan ob času alarma ne bo pozabil? Kakšen duhovni dar je sv. oče še posebej naklonil za sedanje nevarne čase? (Za pravilno rešitev moraš natančno prebrati to številko »Naše Zvezde«.)

3. **Trije podpis.** (Sestavil Fr. Dolžan.) Dr. I. Torek. — Dr. Arzenik. — Fr. Petek.

Kaj so ti trije gospodje, s katerimi ima študent Fortunat Fizoček mnogo opraviti? — Rešitve do 15. marca.

E. K o v a č i č

Naslovna slika „Naše Zvezde“

Naslovna vinjeta letošnje »Naše Zvezde« simbolično predstavlja prav sodoben prizor. Pred nami leži slovenska zemlja, zadaj so gore kot simbol naše gorske pokrajine. Na levi strani je hiša v plamenih. Hoče nam pokazati vso tragiko slovenskih vasi. Iz hiše je pribežala mati z otrokom v naročju; begunka je, brez lastnega doma, brez vsega, kakor na tisoče slovenskih mater in otrok. Edina pot iz teh stisk pa drži k Mariji. A ta pot ni pot uživanja; ta pot je pot odpovedi, žrtve in samozatajevanja, kar je hotel slikar označiti s trnovim grmom. Mati z otrokom v naročju hiti k Mariji — ta mati je simbol trpečih slovenskih duš — k Mariji, ki jo predstavlja naša najbolj priljubljena milostna slika z Brezj. A tudi Marijo z Jezusom v naročju obkroža trnov venec, ki raste iz slovenske zemlje. S tem je hotel slikar simbolično pokazati, da tudi mi Marijo žalimo: Tudi naš narod je kriv njenega trpljenja v življenju, ker je Jezus trpel na križu tudi za naše grehe. Posebno raste ta venec trnja prav do Marijinega Srca v naših dneh zaradi grehov brezbožnega komunizma.

Vsa slika izraža vse hotenje trpečega slovenskega človeka, ki iz goreče domačije in okrvavljene rodne zemlje — tudi ta ogenj in kri sta posledica grehov in zmot — hiti k Mariji, ki nas bo, kakor vselej tudi zdaj rešila vseh stisk. A pot k Mariji vodi preko odpovedi in žrtve. Marija hoče, da bi držali to, kar smo ji obljubili na Rakovniku pri spokorni procesiji in kar ji ponovno obetamo pri družinskih posvetitvah njenemu brezmadežnemu Srcu. Če pa bomo to držali, nam bo dala dočakati tiste čase, ko bo »zmagalo njeno brezmadežno Srce in bo svetu spet zasijala doba miru«, kakor je sama obljubila v Fatimi.

Naslovno vinjeto letošnje Zvezde je naslikal g. Fr. Soukal. Uredništvo mu je izrazilo željo, da bi rado imelo še dalje na čelu lista Marijo Pomagaj — našo Zvezdo vodnico posebno v teh časih. — a naj bi bila v znak gorja, ki smo si ga z lastnimi grehi, zlasti brezbožnim komunizmom, tudi sami zakrivali, obdana s trnovim vencem. Umetnik je želji ustregel in nam naslikal sliko, ki jo vidite na vsaki številki. Zanimalo pa nas je, kako jo razumete Vi — bralci in bralke — zato smo Vas povabili k natečaju. Prispevkov smo dobili precej — nekaj jih je bilo objavljenih tudi v »Rakovniškem zvonu« — najboljšega in nagrajenega Vam tu priobčujemo.

„Naša Zvezda“ erscheint zweimal monatlich oder einmal monatlich als Doppelnummer. — Bezugspreis 12 L. Preis jeder Doppelnummer 2 L. — Herausgeber: SVDKM (dr. T. Klinar) — Schriftleiter: Dr. J. Oražem. — Schriftleitung: Poljanska 30. — Verwaltung: Streliška 12/II. — Gedruckt bei Ljudska tiskarna (J. Kramarič), Ljubljana.

„Naša Zvezda“ izhaja dvakrat mesečno ali enkrat mesečno kot dvojna številka. — Naročnina 12 L. Cena posamezne dvojne številke 2 L. — Izdajatelj: SVDKM (dr. T. Klinar). — Urednik: dr. J. Oražem. — Uredništvo: Poljanska cesta 30. — Uprava: Streliška ulica 12/II. — Tisk Ljudske tiskarne (J. Kramarič), Ljubljana.